

מעדני אשר

שאלות וחקירות בענייני פרשת השבוע

י"ל ע"י מכון "מעדני אשר" בית שמש

פרשת ויקרא תשפ"ג

גליון תתקמ"ב (שנה כ')

ומסיק השבט הלוי: דרך כשיושבים על השולחן אז הנידון אם מותר לתת לאחרים, אבל לקחת הביתה מאוכלים פשיטא לי דאיכא סרך גזל, מלבד ממנתו ממש שהיתה כבר מוכן לו לאכלו ומנע עצמו מאכילה, בזה יראה דאין חשש, אבל לקחת ממאכלים שנתרו שם על הסעודה שלא היו שייכים לו ממש לפי ענ"ד אין היתר, ואין נפ"מ בזה אם כתוב על ההזמנה לכבדו ולבני ביתו שזה נוסח בעלמא אלו באו שם, אבל אין זה סבת היתר לקחת לילדיו וב"ב שלא באו לכאן, ודבר ידוע שבהרבה מקומות מחזירין מהמנות לבעל האולם ועושים עמו חשבון על הנותר או שהוא שייך לגמרי לבעל האולם והוא בכלל רווח שלו.

איברא יש מקומות כמו באמריקה שמה שנשאר מן הסעודה אפילו עופות ומנות שלמות זורקים לאשפה לאבוד ובין כך וכך על הבעה"ב המזמין לשלם הנ"ל, מ"מ כיון דכך נוהגים אלו האנשים ואין המנות עומדים אלא לאבוד שוב אין מקפיד עליהם, אבל מעיקר הדין ובמקום שמקפידין עליהם איסור גמר לקחת מהם.

מי שמקבל רכב מעבודה שלו לצורך עבודה האם מותר לעלות טרמפים עם הרכב? במפעלים רבים מקובל להעמיד רכב לרשות העובדים הבכירים שגרים רחוק מהמפעל כדי שיוכלו להגיע לעבודתם בקלות ובמהירות רכב זה שייך למפעל והוא מושאל לעובד באופן זמני לצורך הגעה למפעל.

יש לחקור האם מותר לעובד להסיע ברכב אנשים הזקוקים להגיע לאותו יעד שאלי נוסע העובד או דילמא אסור לו להסיע כיון שהרכב אינו שלו אין לו להסיע בו אנשים אחרים בלא קבלת רשות מן הבעלים.

הנה בספר וישמע משה סימן רמ"ח לילידי הגאון רבי משה פריד שליט"א שאל שאלה הנ"ל את גדולי פוסקי זמננו הגאון רבי שמאי גראס והגאון רבי נפתלי נוסבוים שליט"א ופסקו שמתר לעובד להסיע ברכבו אנשים נוספים ואין צריך לקבל רשות מפורשת מבעלי המפעל על כך, משום דניחא ליה לאינש דליעבד מצוה בממוניה.

והגאון רבי שמאי גראס שליט"א הוסיף דמצאנו בשוכר בית מחבירו שמתר לו להכניס לתוכו אנשים שאין להם היכל להיות כדי לגמול עמהם חסד, ואין בעל הדירה מעכב עליו, ובלבד שלא יגרמו נזק לרכב, והכי נמי מותר להסיע אנשים זהירים שאינם גורמים נזק.

המשתתף בשמחה האם יש לו איסור לקחת הביתה אוכל מהאולם משום איסור גזל? בפרשתו ה"כ"ג והשיב את הגזילה אשר גזל.

הנה בשו"ת שבט הלוי ח"מ חלק ד' סימן רכ"ה נשאל האם יש איסור לקחת משולחן הסעודות מאכלים הביתה.

הנה ברמ"א אה"ע סימן כ"ח ס"ק י"ז העתיק מהגהות אלפסי דאורח שיושב אצל בעל הבית ונטל חלקו וקידש בו אשה דהיא מקודשת.

ובט"ז אבן העזר סימן כ"ח ס"ק ל"ד הקשה על זה: וז"ל תמוה לי מאד האי פסקא דהא איתא בגמ' חולין צ"ד אין האורחים רשאים ליתן ממה שלפניהם לבנו ולבתו של בעה"ב אלא אם כן נטלו רשות מבעה"ב וכן נפסק בש"ע אור"ח סימן ק"ע ס"ק י"ט ואם כן כ"ש שלא ליתן לאחרים שלא ברשות בעה"ב, ואמאי יוכל לקדש בזה, ועל כן נראה דאין כאן קידושין ודאי אלא ספק כן נראה לי ברור.

והא דכתב ברבינו יונה פ"ח דברכות וב"י ס"ק ק"ע וכן קימ"ל בשו"ע אור"ח סימן קס"ט דאורחים רשאים ליתן זה לזה, היינו אורחים זה לזה דוקא כיון שזימן אותם כמו שכתב הט"ז בעצמו סימן קס"ט וכבר הרגיש בזה המגיה בט"ז אה"ע.

והקשה השואל לשבט הלוי מהא דאיתא בטור וב"י יו"ד סימן רצ"ח הביא ברייתא בן שאוכל אצל אביו ועבד האוכל אצל רבו נותן פרוסה לעני או לבנו של אוהבו ואינו חושש משום גזל שכן נהגו בעה"ב, וכתב בבית יוסף שם דמה דתני בברייתא דבן עזאי דאורחים נכנסים אצל בעה"ב אינם רשאים ליתן לבנו של בעה"ב ולא לעבדו ושלוחו אא"כ נטלו רשות מבעה"ב וכתב בית יוסף דאין זה ענין לברייתא הנ"ל דגם האי דבן עזאי לא משום גזל אלא מחשש שמא אין בידו דבר אחר להאכילם יעש"ה, ומזה משמע דלא כט"ז דלא משום גזל נקטו בה ואם קידש בחלקו ה"ז מקודשת וה"ר מזה למש"כ התשב"ץ ח"ג סי' צ"ה ונרמז בהגהות הגרעק"א אה"ע שם דאם נטל אחד מהמסובין כוס יין מלפניו וקידש בה ה"ז מקודשת, וכדעת השו"ע באה"ע.

ותירץ לו בשבט הלוי, דהמהרי"ט ח"א סימן ק"ג כתב בפשיטות דאסור ליתן לאחרים ולקדש בו, וכתב דהאי דלא יתן לבנו של בעה"ב משום כסופא דבעל בית וגם משום גזל, והאי תוספתא דמס' ב"ק דמייתי הטור יו"ד שם משמע דוקא בנו של בעה"ב ובן האוכל אצל אביו ועבד אצל רבו אבל שאר אדם לא אי נמי הנוטל מעל השולחן איכא טעמא דאתי לידי כסופא אבל בן האוכל אצל אביו ליכא טעמא דכסופא - וא"כ דעת מהרי"ט דאיכא סרך גזל בזה.

גליון זה נודב ע"י ידידנו

לזכר נשמת איש האלקים רשכבה"ג

הגה"ק רבי אברהם יהושע העשיל ב"ר שמואל מאפטא ז"ע

מחסה"ק אוהב ישראל

איתקטיר בהאי קטירא ביום ה' ניסן תקפ"ה ת.נ.צ.ב.ה.

יהא רעוא שזכותו הגדולה של האי צדיק

תגן על התורם ועל כל יוצאי חלציו

להתברך בכל הישועות והרפואות

גליון זה נודב

ע"י ידידנו האחים החשובים

הרה"ג מנחם זאב מוטצען שליט"א מאנסי

הרה"ג יקותיאל זלמן מוטצען שליט"א וליאמסבורג

לעילוי נשמת אביהם

החסיד הירא השלם שייף עייל ושייף נפיץ

גריס באורייתא תדירא

מחותנו של מרן בעל הדברי יציב ז"ע

הרב החסיד יוסף זונדל בן מנחם זאב ז"ל

נלב"ע ו' ניסן תש"פ ת.נ.צ.ב.ה.

מי שגזלו לו חמץ בערב פסח האם עובר על בל יראה

ואסור לו להשתמש בזה אחרי פסח?

בפרשתן ה"כ"ג והשיב את הגזילה אשר גזל.

יש לחקור מי שגזלו לו את החמץ בערב פסח האם עובר על בל יראה כשאינו ברשותו ואסור לו להשתמש בזה אחרי פסח אם הגזלן החזיר לו את החמץ הגזול והאם אין יכול לבטל את החמץ כשאינו ברשותו או דילמא אינו עובר על בל יראה כיון שאינו ברשותו ואינו נאסר.

הנה איתא במשנה ב"ק צ"ו ע"מ ב' גזל חמץ ועבר עליו הפסח אומר לו הרי שלך לפניך.

וברמב"ן פסחים ל"א ע"מ ב' הקשה מדוע אסור בהנאה לנגזל, הרי לא עבר בבל יראה ובבל ימצא, אלא רק הגזלן שגזלו אלא ש"מ שקנס זה בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון בין לו בין לאחרים.

וכן כתב בפרי חדש אורח חיים סימן תמ"ח סעיף ג' דמכאן חזינן דאע"ג דנגזל ודאי לא קעבר עליה על בל יראה אלא הגזלן ואף על פי כן אסור לנגזל, אלמא דכל חמץ שעבר עליו שום אדם נאסר לכל.

וכן הגאון מנחת יעקב בתשובות שבסוף ספר תורת השלמים סימן ו' הביא ראייה ממשנה זו דאפילו עבר באונס על בל יראה ובל ימצא קנסינן ליה.

ובשו"ת חתם סופר אורח חיים סימן ק"ט דחה ראייה זו: וז"ל ראייה זו אינה מכיר, כי לא הנגזל קנסו, אלא הגזלן שעבר עליו בל יראה כשהיה בידו וברשותו ואחריותו, וכיון שנעבד בו עבירה נאסר כי כך תקנו חכמים הוא וחמצו אסור, אף על גב דממילא מסתעף מזה הפסד להנגזל אם יחזיר לו הגזלן ויאמר הרי שלך לפניך, האי לאו קנסא אלא דינא דאמרין באיסורי הנאה הרי שלך לפניך.

אבל בשו"ת נודע ביהודה מהדורא קמא אורח חיים סימן כ' חולק וסבירא ליה שמותר בהנאה להנגזל שאין הנגזל עובר על בל יראה כיון שאחריות החמץ הוא על הגזלן אפילו לאונסין והרי אפילו במפקיד חמץ אצל ישראל, וקיבל הנפקד אחריות עליו, דעת הרשב"א שאין המפקיד עובר על בל יראה, לפי שאינו ברשותו כמו שהביא הבית יוסף בשמו סימן ת"מ וכן משמע דעת הרמב"ן והר"ן שם ואף שהם נקטו בדבריהם במפקיד אצל נכרי לפי הנראה אין סברת לחלק לגבי המפקיד אם הנפקד ישראל או לא, ואפילו להרמב"ם שפסק שישאל שהפיקד אצל נכרי עובר המפקיד בבל יראה וכן דעת רבינו יונה הביאו הרא"ש בפ"ק דפסחים סוף סימן ד' מ"מ הרי ביאר שם הרא"ש טעמו שכיון שהשאלו הנפקד ביתו לשמירת ממונו ביתו דמפקיד קרינן ביה, א"כ טעם זה שייך בנפקד, אבל גזלן שגזל בזרוע להחזיקו לעצמו והוא בביתו של גזלן והרי גזלן זה לא השאל ביתו להנגזל לשמירת חמצו ולא קרינא ביה ביתו דנגזל והגזלן חייב באחריותו, בזה כ"ע מודו להרשב"א והרמב"ן והר"ן שאין הנגזל עובר ב"ל לפי שאינו ברשותו.

ועוד בשלמא פקדון כל היכא דאיתא ברשותא דמריה איתי' ויכול הוא למוכרו או ליתנו לכל מי שירצה ולהקנותו באחד מדרכי הקניה בחליפין או אג"ק וכן יכול להקדישו והוא מוקדש ולכן סברי הרמב"ם והר"ן יונה שעובר עליו המפקיד דברשותו הוא, אבל נגזל אין הגזילה ברשותו לא למכרו ולא להקדישו וכמו שאמרו גזל ולא נתיאשו הבעלים שניהם אינם יכולים להקדישו זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו עיין בב"ק דף ס"ט ע"א ודאי שאינו עובר עליו הנגזל בבל יראה, ואף

אסור אחר הפסח, ונראה דהיינו במפקיד שבידו לבערו ולכן הטילו עליו רבנן חיוב לבערו, אבל נגזל שאינו בידו לבערו ואינו ברשותו לשום דבר נראה דאפילו מדרבנן אין על הנגזל שום ביעור ושום חיוב, ומעתה כיון שביארנו שאין הנגזל עובר על בל יראה אף שהגזלן ודאי עובר שהרי הוא באחריותו ולא גרע מנפקד שקיבל אחריות מ"מ כיון שאחר הפסח הוא מותר מן התורה רק חכמים קנסו משום שעבר בבל יראה וכיון שלהגזלן אין כאן קנס דהרי הוא אומר הרי שלך לפניך איך יהי' נאסר דבר של הנגזל עבור מה שעבר הגזלן, ורואה אני הדברים ק"ו אם המשתחוה לבהמת חבירו שלכ"ע לא אסרו דאין אדם אסור דבר שאינו שלו אם לא עשה מעשה אף שעשה עבירה בפועל שהשתחוה ועשאה ע"ז אפ"ה לא אסרה ק"ו במה שעבר על בל יראה שהוא שב ואל תעשה שלא יאסר על ידי זה דבר שאינו שלו, לכן נלע"ד דכיון דאמרין באיסורי הנאה הרי שלך לפניך ואין הקנס הזה נוגע להגזלן לא נאסר על הנגזל.

ובשו"ת שואל ומשיב מהדורא תליתאי חלק א' סימן של"א תמה על הנודע ביהודה איך כתב היפך דברי הרמב"ן שכתב להדיא שאסור לנגזל אחר הפסח.

והנה לגבי הגזלן אם עובר על בל יראה: כן כתב התוס' פסחים כ"ט ע"מ א' שמי שגזול חמץ אף מנכרי עובר הגזלן בבל יראה דכיון שחייב באחריות הוא כמו שהחמץ שלו ועובר בבל יראה.

ובשיטה מקובצת ב"ק צ"ו ע"ב כתב חידוש גדול בשם מהר"מ מסקראטה ז"ל גזל חמץ ועבר עליו הפסח, נראה לומר לא זה וזה עוברים עליו בבל יראה.

ועיין בשדי חמד חמץ ומצה סימן ה' אות כ"ד שמביא דיעות באחרונים אם הנגזל יכול לבטל החמץ כשהוא ברשותו של הגזלן, או שכמו שא"י להקדיש ולמכור חמץ שאינו ברשותו, ה"נ א"י לבטל אותו.

ועיין עוד בשדי חמד חמץ ומצה ע"מ קנ"ד מה שהאריך בדברי המהר"ם מסרקוסט"א הנ"ל, דקשה על דבריו למה לא יעבור הגזלן על בל יראה, מי גרע משומר שקיבל על עצמו אחריות דעובר על בל יראה, ועיין בשו"ת הגרעק"א חלק א' סימן כ"ד.

מדוע אם הקריב קרבן בלא מלח לוקה הרי הוא לאו שאין בו מעשה?

בפרשתן ב' י"ג על כל קרבנך תקריב מלח, ובענין קושיית האחרונים מדוע לא מבואר בעקידת יצחק שהביא אברהם מלח כיון דכל קרבן חייבים להביא מלח עיין בדף על דף מנחות כ'.

הנה הרמב"ם הלכות איסורי מזבח פרק ה' הלכה י"ב כתב הקריב בלא מלח כלל לוקה שנאמר ולא תשבית מלח ברית אלהיך, ואף על פי שלוקה הקרבן כשר והורצה, חוץ מן המנחה שהמלח מעכב בקמיצה שנאמר ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך.

יש להקשות: מאי שנא ממה שכתב הרמב"ם פ"א הלכות חגיגה גבי ראית פנים בלא קרבן ברגל דהוי לאו שאין בו מעשה דהראיה מצוה בפ"ע והעבירה מה שלא הביא עמו קרבן, וה"ה הכא ההקרבה מצוה, והעבירה מה שלא נתן עליו מלח, א"כ מדוע לוקין עליו, כך מקשה בשפת אמת מנחות כ' ע"מ א', וכן במנחת חינוך מצוה ת"צ אות א', וכן בספר משנת חכמים.

ומתוך השפת אמת: שאני התם דהבאת קרבן עכ"פ מהני אח"כ ויש לו ג"כ תשלומין כל שבעה, א"כ עצם הביאה לא הויה מעשה איסור, אבל הכא דהמצוה ליתן עליו מלח בשעת הקרבה הוי ההקרבה בלי מלח גוף העבירה, ע"ש שהאריך מדוע כשר הקרבן ולא אמרינן כל מילתא דאמר רחמנא לא תיעבד אי עביד לא מהני עיי"ש.

משיב בהלכה

מדוע תלתה התורה שהקרבן קרבן מכפר

כמו שראינו שאדם הראשון חטא והביא קרבן?

בפרשתן א' ב' אדם כי יקריב מכם קרבן.

ובמדרש תנחומא הקשה למה אדם אמר ולא אמר איש.

ומתוך המדרש: ירצה לומר כי יחטא האדם כאדם הראשון שהתחיל לחטוא, יביא קרבן.

יש להקשות: מה קשור אדם הראשון ומדוע תלתה התורה שהקרבן קרבן מכפר כמו שראינו אצל אדם הראשון, כך מקשה בכתב סופר בפרשתן.

איכא כמה תרוצים:

א. הנה עיקר הקרבן להתודות עליו, ויהיה נכנע לפני ה' באשר יודע בנפשו כי מרד בה' ונפש החוטאת היא תמות, אלא טבע האדם להתנצל מעצמו בלבו ולהקטין חטאו ותולה ביצה"ר, מי מעכב שאור שבעיסה, וגם אומר אל לבו הן בעון חוללתי ובחטא יחמתני אמי תהלים נ"א ז' שמבטן אם משוקע ביצה"ר, וכמו שאחז"ל כולם הזדקקו זה אל זה רק לתאותם, ואם חושב כן לא יתחרט בלב שלם ואין קרבנו מרוצה לפני ה'. והנה אדם הראשון לא היתה לו טענה זו, כי קודם שאכל מעץ הדעת לא היה לו יצר להרע כמ"ש רמב"ן בראשית ב' ט' וגם לא יוכל להתנצל הן בעון חוללתי שהיה הראשון בעולם יצר כפיו של הקב"ה, ולכן התחרט והתודה בלב שלם. וידמה החוטא בנפשו שחטאו כמו חטא אדם הראשון שאין לו במה לתלות, רק הוא המתחיל בעבירה ויבקש סליחה מאת ה', וזה שאמר אדם כי יקריב, כמו אדם הראשון שלא התנצל עצמו כן יהיה כל המקריב, וזהו כונת המדרש הנ"ל, כמו אדם הראשון שהתחיל בעבירה שלא היה לו לתלות במה שקודם לפניו באביו ואמו ויצרו שבאדם שרע מנעוריו, כי הוא התחיל בעבירה ולפניו לא היה יצר רע בטבע, כך תקריב וירצה לפני ה' הרוצה בתשובה וחי יחיה לפניו, כך כתב בכתב סופר בפרשתן.

ב. בטעם הקרבן כתב רמב"ן שיתן האדם אל לבו שהיה ראוי להעשות בו כל אלו, לשוחטו ולזרוק דמו, כי נפש החוטאת היא תמות. והנה עבירות שעונשם במיתה וראוי היה לעונשו בכך, יחשוב בלבו בשעת הקרבה כי כן היה ראוי לו, אבל עבירות שעונשם קל אין כונתו זו רצויה וצריכה לכאורה ביאור, אלא דבאמת שורת הדין היתה שעל כל עבירה אפילו על קלה שבקלות יהיה האדם נדון במיתה, אלא שחם הקב"ה [לענשו] בעונשין קלים, וכשעושה תשובה נתכפר לו אם יקריב קרבן. ולכן לכונה זו יקריב וידמה בלבו על כל עבירה אפילו הקלה שראוי לו שימות אלא שהקב"ה חס עליו. והנה אדם הראשון נקנס למיתה, כי היה חטאו נידון עפ"י הדין, ואמרו ז"ל [שח"ט פ"ט ג.] מצוה אחת ציויתי עליו ועבר, כי בקל היה יכול לשמר מצוה זו, והוא היה המתחיל בעבירה למרות פי ה' וראוי לעונש מיתה. וז"ש אדם כי יקריב, מה אדם הראשון חטא שהתחיל בעבירה תחילה והיה חטאו גדול ועונש גדול, כן יהיה בעיני בני אדם כל עבירה שעושה, וידמה אל נפשו שראוי לעונש כמו אדם הראשון שנקנס מיתה עליו ויקריב קרבן במחשבה זו ואז ירצה לו לכפר עליו, כך כתב בכתב סופר בפרשתן.

ובאור החיים הקדוש בפרשתן כתב דבר נפלא: הנה ממשמעות דברי המדרש משמע כי אדם הראשון שוגג היה שהרי אין מביאין קרבן אלא על חטא שוגג, וזה מכוון למה שפירשתי בפרשת בראשית בפסוק ג' י"ב היא נתנה לי וגו' וכונת המדרש היא כי בא ה' להתנהג עם בני ישראל מה שלא נהג כן עם אדם הראשון, כי אדם הראשון חטא ונקנסה עליו מיתה ולא הועיל לו הבאת קרבן, ולהם יועיל, ואמרו שהתחיל לחטוא, נתן הטעם למה לא נהג ה' כמו כן עם אדם הראשון, כי אדם התחיל לחטוא ולא קדם לו בחינת הרע להכריחו לחטוא, מה שאין כן הבאים אחריו כבר קדם להם בחינת החטא בנפשם.

מדור זה נודב תערך ע"י ידידת ר' מרדכי זיסקינד הגר שליט"א - מנהגין משיב בהלכה שיתן וידיעת ההלכה | כל ההלכות הם משו"ע ומשנה ברורה

דיעת הלכות שבת

- א. שאלה השבת גזילה ידחה איסור מוקצה. ראובן לא עמד ביצרו וגנב כסף בשבת קודש מביתו של שמעון ועכשיו באמצע השבת תפס את עצמו ורוצה להחזיר וחושש שאם ימתין עד סוף השבת שוב יתגבר עליו יצרו, האם נאמר שדאורייתא דהשבת גזילה ידחה איסור דרבנן דמוקצה?
- ב. מעשה שבת באמירה לגוי, חידה. ר' צבי הורה למטפלו הגוי, בשבת, שיוציא מהמקרר סיר ובו תבשיל ויחממו על האש לחום של יותר מיד סולדת. חלק מהתבשיל יהיה מותר לר' צבי בדעיבד, לאכלו בשבת וחלק מהתבשיל יאסר עליו באכילה, הכיצד? הערה - כל התבשיל היה מבושל כל צורכו ומצטמק ויפה לו.
- ג. נדבה לבית הכנסת, חידוד. ר' מאיר ור' בנימין עלו לתורה בשבת, כל אחד מהם נדב בסוף העלייה לתורה, מקרר לבית הכנסת. לר' מאיר מותר לעשות זאת לכתחילה ור' בנימין מן הראוי שייזהר לא לעשות זאת לכתחילה, מדוע?
- ד. שאלה טלטול מוקצה במקום הפסד. התוכי המדבר של משפ' כהן יצא מהכלוב שלו בשבת, וכאשר התוכי נמצא מחוץ לכלובו הוא גורם לנזקים בבית כגון: שובר כלים, גורם לקרעים בוילונות וכד'. האם מותר לר' כהן לתפוס את התוכי ולהכניסו לכלובו בשבת כדי למנוע נזקים בבית, בהנחה שהתוכי נחשב כעומד וניצוד ואין בתפיסתו ובהכנסתו לכלובו, איסור של צידה.
- ה. הדלקת נרות, חידוד. שעה לפני הדלקת נרות השבת נגשו הרב קליין והרב דויטש, כל אחד בביתו, להיטיב את נרות השבת לצורך הדלקתם. הם גילו שנגמרו להם הנרותים המשמשים כנרות השבת, וכי אין להם שמן ראוי להדלקה למעט בקבוק ובו מעט מאד שמן זית. לכן החליטו לשים בכוסיות שעל הפמוטים, חמאה, במקום שמן. לגב' קליין מותר יהיה להדליק את נרות החמאה ולגב' דויטש יהיה אסור, מדוע? (אותה חמאה, אותה כמות, שתיהן הוסיפו לכוסיות עם החמאה מעט שמן זית).

כללי המצוות בפרשה

- ו. נדבה צדקה. האם מקבלים מישראל שאינו שומר תורה ומצוות או מומר (והאם דומה לקרבנות בזה).
- ז. טעם המצוות. האם כשאדם מקיים מצוה ראוי שידע גם את טעם המצוה, או מספיק שיוכח כי כך ציוונו אלוהים, ואדרבה עדיף כלל שלא יתעסק עם טעם המצוה ושושנה?
- ח. עוסק בתורת חטאת. הנה בזה"ש שאין לנו קרבנות כתבו דכל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, ולכן גם בתפילה מזכירים זאת בבוקר, האם זה נאמר בכל המצוות כולם שיעסוק בתורת המצוה, כשאינו יכול לקיים או רק במצוות קרבנות?
- ט. בדין כפיה על המצוות, האם זה נאמר בכל מצוות או לא, ומדין מה יש לנו כח לכפות אדם לקיים מצוה?
- י. צ"ע מה מועיל כפיה הרי נעשה אונס ולכאורה המעשה לא מתייחס אליו?

כללי השתתפות

- כל תשובה נכונה, אפילו לשאלה אחת תזכה את השולח להיכנס להגרלה, יהיה הגרלה על שני פרסים ע"ס 500 ₪.
 - כל תשובה נכונה על כל שאלה, הינה זכות נוספת להשתתף בהגרלה, כך שכל מי שישלח יותר תשובות לכל השאלות מגדיל את סיכוייו בהגרלה.
 - כל חודש, בראש חודש תערך הגרלה בין כל השולחים, הזוכה יידקו תשובותיו, יתקבלו אך ורק תשובות מפורטות.
 - ניתן לשלוח כל שבוע את התשובות של אותו שבוע, או עד ראש חודש.
 - שימו לב חשוב מאוד: קבלת התשובות הינה אך ורק לפקס מערכת משיב בהלכה 0775558617 או במייל meir.s1000@gmail.com נא לציין בתחילת המכתב על כמה שאלות השיבו, וכמו"כ שם מלא, כולל/ישיבה. ועיר וטלפון וכמו"כ נא לציין על איזה פרשה השיבו. [לבוזורים ופרטים נוספים בטלפון 0533154010 בשעות הערב בין 8:00 ל-9:00 בלבד].
- השולחים בכתב יד, בפקס, להקפיד על כתב ברור וקריא שיהיה ברור לאחור משלוח הפקס. כתב לא ברור לא יכנס להגרלה. יש עדיפות לשלוח התשובות מוקדם במייל כי כך זה ייכנס בעזרה"ל לספר שיצא לאור בעתיד בל"ג. שאר עניני העלון לא שייכים לפקס או מייל או טלפון זה, אלא כמצויין במסגרת ע"ג העלון בעמ' ד'.

תשובות ניתן לשלוח עד ר"ח אייר תשפ"ג

